ଶ୍ରୀମତୀ ଭଗବନ୍ତି ଦେବୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ବନାମ

ହରିୟାଣା ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ଜାନୁଆରୀ 19,1994

[କେ. ରାମସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ଏନ୍. ଭେଙ୍କଟଚଲା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ପଞ୍ଜାବ ଭୂମି ଅଧିକାର ସୁରକ୍ଷା ଆଇନ, ୧୯୫୩/ ହରିୟାଣା ଭୂମି ଅଧିକାର ସୀମା ଆଇନ, ୧୯୭୨:

ଧାରା 2(5-a), ନିୟମ 7 ଓ 8 (ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁସାରେ ରଚିତ), ଧାରା 7, 9, 12(3), 32, 33(2) ବଳକା ଭୂମି ସମ୍ପର୍କିତ — ଭୂମିମାଲିକଙ୍କୁ ବଳକା ଭୂମି ରଖିବା ପାଇଁ ଛାଡ଼ ଦିଆଯାଇଥିଲା — ଏହି ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଭୂମିମାଲିକଙ୍କ ପୁଅମାନେ ସାବାଳକ ହେଲେ — ଭୂମିମାଲିକମାନେ ଘୋଷଣାକୁ ପୁନଃଖୋଲିବା ପାଇଁ ଦାବି କଲେ — ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା, ହରିୟାଣା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 32 ଅନୁସାରେ, ନିୟମ 8 ଅନୁସାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଛାଡ଼ ନିରର୍ଥକ ବୋଲି ଘୋଷିତ କରାଯାଇଥିଲା — ଯାହା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦିନରୁ ପ୍ରଭାବୀ ହେଲା । ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ ଅନୁସାରେ ଯେ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକୁ ବଳକା ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକ ହରିୟାଣା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 12(3) ଅନୁସାରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ନିକଟକୁ 24.12.1972 ରୁ ନ୍ୟସ୍ତ ହେଲା - ହରିୟାଣା ଆଇନର ଧାରା 12 (3) କିମ୍ବା ଧାରା 7 ଏବଂ 9, ପଞ୍ଜାବ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହୋଇଥିବା ବଳକା ଜମି ସମ୍ପର୍କିତ କାର୍ଯ୍ୟ ପୁନଃଖୋଲିବା ପାଇଁ ସୀମା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ପଞ୍ଜାବ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାରାଧୀନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଅତିରିକ୍ତ କ୍ଷେତ୍ର ସେହି ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯିବ ନାହିଁ।

ଆବେଦନର ସମାପ୍ତି - ଆବେଦନର ବିଚାରାଧୀନ ସମୟରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ - ଆଇନଗତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀମାନଙ୍କୁ ନଥିରେ ଅଣାଯାଇ ନଥିଲା - ଆବେଦନ ସମାପ୍ତି ହେଲା - ଜଣେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନ ଖାରଜ ହେବା କାରଣରୁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସ୍ଥଗିତ ରଖାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଅନ୍ୟ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେଉଥିଲା।

ପଞ୍ଜାବ ଭୂମି ଅଧିକାର ସୁରକ୍ଷା ଆଇନ, 1953 ର ଧାରା 2 (5) ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କିଛି ଜମିକୁ ବଳକା ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଗଠିତ ନିୟମର ଧାରା 8 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବେଦନ ଉପରେ, ଭଡାଟିଆଙ୍କୁ ବାହାର କରିବା ପରେ ସେମାନଙ୍କୁ ବଳକା ଅଞ୍ଚଳ ବ୍ୟବହାର ଜାରି ରଖିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ହରିୟାଣା ଜମି ଅଧିକାର ସୀମା ଆଇନ, 1972 କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ, ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ରିଟ୍ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ଯୁକ୍ତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ପରିବାରର ନାବାଳକମାନେ ସାବାଳକ ହୋଇଗଲେଣି, ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଜମିକୁ ଅଧିକ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ରିଟ୍ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯଦିଓ ପଞ୍ଜାବ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଜମିଗୁଡ଼ିକୁ ବଳକା ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା, ତଥାପି ଆବେଦନକାରୀମାନେ ମାଲିକ ଭାବରେ ଜମିର ଦଖଲ ଏବଂ ଉପଭୋଗ ଜାରି ରଖିଥିଲେ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଆଇନର ଧାରା 7 ଏବଂ 9 ଅନୁଯାୟୀ, ସୀମା କ୍ଷେତ୍ର ପୁନଃନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯିବା ଉଚିତ ।

ଏହି ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାୟ ଦେଲେ:

ହରିୟାଣା ଭୂମି ଅଧିକାର ସୀମା ଆଇନ, 1972 ର ଧାରା 32, ପଞ୍ଜାବ ଭୂମି ଅଧିକାର ସୁରକ୍ଷା ଆଇନ, 1953 ଅନୁଯାୟୀ ଗଠିତ ନିୟମର ଧାରା 8 ଅନୁଯାୟୀ ସମସ୍ତ ଛାଡ଼କୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦିନ, ଅର୍ଥାତ୍ 24.1.1971 ରେ କୌଣସି ଲାଭ ନ ଥିବା ବଳକା କ୍ଷେତ୍ରର ବ୍ୟବହାର ସମ୍ପର୍କରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଘୋଷଣା କରିଥିଲା ଏବଂ ସେହି ଦିନଠାରୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଧାରଣ କରାଯାଇଥିବା ଦଖଲ ବେଆଇନ ହୋଇଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଜିଲ୍ଲାପାଳ କିମ୍ବା ଦକ୍ଷ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କଠାରୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ଦଖଲ ପୁନଃ ଆରମ୍ଭ କରିବାର ଅଧିକାର ଦେଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏହି ଛାଡ଼ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦଖଲରେ ରହିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା ।

ହରିୟାଣା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 12(3) ଅନୁସାରେ, ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ ଅନୁସାରେ ଯେଉଁ ଭୂମିଗୁଡ଼ିକୁ ଅତିରିକ୍ତ ଭାବେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା, ସେଗୁଡ଼ିକ 24.12.1972 ରୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ନିକଟକୁ ନ୍ୟସ୍ତଥିଲା । ଅନ୍ୟଥା, ନ୍ୟସ୍ତ ହେବା ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଳକା ଜମିର ବ୍ୟବହାର ନ କରିବା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ । ଧାରା 12(3)ର ଭାଷା ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ଅସନ୍ଦିଗ୍ଧ ରହିଛି ।

ହରିୟାଣା ଆଇନର ଧାରା 12 (3) କିମ୍ବା ଧାରା 7 ଏବଂ 9 ସର୍ବୋଚ୍ଚ କ୍ଷମତାଧାରୀକୁ ସେହି ବଳକା ଜମି ସଂପର୍କିତ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ପୁନଃଖୋଲିବା ପାଇଁ କ୍ଷମତା ଦେଇନାହିଁ, ଯାହା ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ବୋଲି ହରିୟାଣା ଆଇନର ଧାରା 33 (2)(ii) ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ । ଏଥିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ପଞ୍ଜାବ ଆଇନ ଅଧୀନ ଚାଲିଥିବା ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ବଳକା ଅଞ୍ଚଳ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ସେହି ଆଇନ ଅନୁସାରେ କରାଯିବ ଏବଂ ବଳକା ଜମିର ଅଧିକାର ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କର ହେବ ଏବଂ ସେହି ଆଇନର ପ୍ରାବଧାନ ଅନୁସାରେ ଉପଯୋଗ କରାଯିବ । ତେଣୁ, ବିଧାନସଭାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଏହା ଦେଖାଯାଉଛି ଯେ ପଞ୍ଜାବ ଆଇନ ଅଧୀନ ଘୋଷିତ ବଳକା ଅଞ୍ଚଳ ସଦା ବଳକା ରହିବ । ହରିୟାଣା ଅଧିନିୟମରେ ଏହିପରି କୌଣସି ସ୍ପଷ୍ଟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ ଯେ, ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ ଅନୁସାରେ ଯେଉଁ ବଳକା ଭୂମି ଘୋଷଣା ହୋଇଥିଲା, ତାହାକୁ ପୁନଃ ଖୋଲି ଏବଂ ହରିୟାଣା ଅଧିନିୟମ ଅନୁସାରେ ପୁନଃ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ଉଚିତ । କିନ୍ତୁ, ଯଦି ହରିୟାଣା ଅଧିନିୟମ ଅନୁସାରେ ବଳକା ଭୂମିର ସୀମା 31 ଏକରରୁ 17½ ଏକରକୁ ହ୍ରାସ ଯାଇଥିବାରୁ ନୂଆ ଭାବେ କୌଣସି ଭୂମି ବଳକା ହୋଇଯାଏ, ତେବେ ସେହି ବଳକା ଭୂମିକୁ ଧାରା 7 ସହିତ ପଢ଼ିବା ଧାରା 9 ଅନୁସାରେ ପୁନଃ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସେଠାରେ, ଯଦି କୌଣସି ପୁଅ ସାବାଳକ ହୋଇ ଅଲଗା ରହିବା ଆରମ୍ଭ କରେ, ତେବେ ସେ ଏକ ଅଲଗା ଏକକ ପାଇବାକୁ ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥାଏ ଇତ୍ୟାଦି ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 2532-35/85 ଇତ୍ୟାଦି

C.W.P.ସଂଖ୍ୟା 5298/1981 ରେ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର 23.11.1981 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଏ. ଏମ୍. ସିଂଭି, ଜି. କେ. ବଂଶଲ, ଏସ୍. ଏମ୍. ଆଶ୍ୱରୀ, କେ. କେ. ମୋହନ, ରାଜୀବ ଦତ୍ତ, ବିପିନ ନାୟାର, ମହାବୀର ସିଂହ, ଜେ. ଡି. ଜୈନ, ସୁଶ୍ରୀ ଶିରିନ୍ ଜୈନ, ସୁଶ୍ରୀ ଭି. ମୋହନା ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ଇନ୍ଦୁ ମାଲହୋତ୍ରା ଉପସ୍ଥିତ ଥିବା ପକ୍ଷ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା:

ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକର ଫଏସଲା ଏକ ସାଧାରଣ ରାୟ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଉଛି କାରଣ ଏକ ସାଧାରଣ ଆଇନଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠେ, ପକ୍ଷମାନେ ପରସ୍ପର ସହିତ ଜଡିତ ଏବଂ ବିବାଦ ସମାନ ଜମି ସହିତ ଜଡିତ । ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର C.W.P. ସଂଖ୍ୟା 1677/1985 ଏବଂ ସଂଯୁକ୍ତ ମାମଲାର ନିର୍ଣ୍ଣୟରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଏକ ଖଣ୍ଡପୀଠ

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ରିଟ୍ ଆବେଦନକୁ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଭାବରେ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲା । ତେଣୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନଗୁଡିକ ଦାଖଲ କରାଯାଏ ।

2. ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପରିବାର ପାଖରେ 828 ଏକର ମାନକ ଜମି ଥିଲା । ପଞ୍ଜାବ ଭୂମି ଅଧିକାର ସୁରକ୍ଷା ଆଇନ, 1953 ର ଧାରା 2 (5) ଅନୁଯାୟୀ, ସଂକ୍ଷେପରେ 'ଆଇନ' ଯାହା 15 ଏପ୍ରିଲ୍ 1953 ରୁ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା, 27 ଜୁନ୍ 1960 ରେ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ କାର୍ଯାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଆବେଦନରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବଳକା ଜମି ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ । ସେହି ଘୋଷଣା ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହେଲା । ତାପରେ, ଆଇନ୍ ଅନୁସାରେ ତିଆରି ହୋଇଥିବା ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 8 ଅନୁସାରେ ଆବେଦନ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ସେମାନେ ତାଙ୍କର ଦାଖଲରେ ରଖିଥିବା ବଳକା ଜମିକୁ ବ୍ୟବହାର କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଚାହୁଁଥିଲେ, କାରଣ ସେମାନେ ସେହି ଜମିକୁ ଏକ ଆଧୁନିକ କୃଷିକ୍ଷେତ୍ର ଭାବରେ ଚାଷ କରୁଥିଲେ । ବଳକା ଜମି ସମ୍ପର୍କିତ ପୂର୍ବ ଇତିହାସକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଏତିକି କହିବା ପ୍ରୟୋଜନୀୟ ଯେ, ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 8 ଅନୁସାରେ 12 ମେ, 1964 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ବିଶେଷ ବୋର୍ଡ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ ଯେ, ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ଜମି ବ୍ୟବହାର ଆଇନ, 1949 ଅନୁସାରେ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଭଡ଼ାଟିଆମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରିବା ପରେ ସେମାନେ ବଳକା ଅଞ୍ଚଳକୁ ଅବିରତ ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରିପାରିବେ । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଅଧିକ ଜମି ଉପଭୋଗ କରିବା ଜାରି ରଖିଥିବା ବେଳେ, ହରିୟାଣା ଜମି ଅଧିକାର ସୀମା ଆଇନ, 1972 ଜାନୁଆରୀ 24, 1971 ରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । ହରିୟାଣା ଆଇନର ଧାରା 12 ର ଉପ-ଧାରା (3) କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ଦ୍ୱାରା, ଅତିରିକ୍ତ ଜମି ଡିସେମ୍ବର 23,1972 ରୁ ରାଜ୍ୟରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ରିଟ୍ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରି ଦାବି କରିଥିଲେ ଯେ ପରିବାରର ନାବାଳକମାନେ 1953 ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଜମିକୁ ବଳକା ଭାବରେ ଘୋଷଣା କରିବା ପରେ, ସାବାଳକ ହୋଇଗଲେ, ସେମାନଙ୍କୁ ବଳକା ଧାରକ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ତେଣୁ, ସେମାନେ ଜମି ବ୍ୟବହାର ଜାରି ରଖିବାର ଅଧିକାର ପାଇଲେ । ସେହି ରିଟ୍ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ଖାରଜ ହେବା ପରେ, ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନଗୁଡିକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆବେଦନ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି ।

3. ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ଏସ୍.ଏମ୍. ଆଶ୍ରୀ ଦୃଢ଼ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ 1953 ଆଇନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ସହିତ ପଠିତ ହରିୟାଣା ଆଇନର ଧାରା 9 କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ଦ୍ୱାରା, ଜମିଗୁଡ଼ିକୁ ବଳକା ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଜମିର ମାଲିକ ଭାବରେ

ରହିବେ । ସେ ଏହା ଦାବି କରିଥିଲେ ଯେ, ଯେହେତୁ ସେହି ଜମିଗୁଡ଼ିକ ଭଡ଼ାଟିଆମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବଣ୍ଟନ ହୋଇନଥିଲା ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ମାଲିକ ଭାବେ ସେହି ଜମିର ଦଖଲ ଓ ଉପଭୋଗ ଜାରି ରଖିଥିଲେ, ତେଣୁ ହରିୟାଣା ଆଇନ ଅନୁସାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ବଳକା ଜମି ମାଲିକ ଭାବେ ଗଣାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଆଇନର ଧାରା 7 ଅନୁସାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୀମା ମଧ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଜମି ରହିଛି କି ନାହିଁ, ତାହାକୁ ବିଚାର କରି ପୁନଃନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆମେ ଏହି ଯୁକ୍ତିରେ ଦୃଢତା ଅଛି ବୋଲି ମନେ କରୁନାହୁଁ ।

4. ନିଃସନ୍ଦେହ, 1953 ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ, ଏଥିରେ ଘୋଷିତ ବଳକା ଜମିର ନ୍ୟସ୍ତକରଣ ପାଇଁ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ । ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ପାଖରେ ବଳକା ଜମିର ଦାଖଲ ନେବା ଏବଂ ପୂର୍ବ ପଞ୍ଜାବ ଅଞ୍ଚଳ ଜମି ଉପଯୋଗ ଅଧିନିୟମ, 1949 ଅନୁସାରେ ସେହି ଜମିକୁ ଚାଷ ପାଇଁ ଭଡାଟିଆଆମାନଙ୍କୁ ବଣ୍ଟନ କରି ବ୍ୟବହାର କରିବାର କ୍ଷମତା ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ ୫ ବଳକା ଅନୁସାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଛାଡ଼ ବ୍ୟତିତ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଖରେ ସେହି ଜମିରେ ଦଖଲ ରଖିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା । ନିୟମ ୫ ର ସୁବିଧା ପାଇ ସେମାନେ ବଳକା ଜମିରେ ଦଖଲ ରଖିଥିଲେ ଏବଂ ତାହାକୁ ଆଧୁନିକ କୃଷି ଚାଷ ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ; ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଦାବି କରିବା ଅନୁଚିତ ଯେ, ସେହି ଜମି ଅବ୍ୟବହୃତ ରହିଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଦଖଲ ଓ ଉପଭୋଗ ଜାରି ରହିଛି । ଧାରା 12 (3) ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଅଧିକାରରୁ ବଞ୍ଚିତ କରେ ନାହିଁ । ଧାରା 12 (3) ର ଭାଷା ଅସନ୍ଦିଗ୍ଧ ରହିତ ଏବଂ ସ୍ପଷ୍ଟ । ଏହା ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଘୋଷିତ ବଳକା ଜମି ରାଜ୍ୟରେ ନିହିତ ରହିଛି । ଅନ୍ୟଥା, 1972 ମସିହା ଡିସେମ୍ବର 23 ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଳକା ଜମିର ବ୍ୟବହାର ନ ହେବା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ । ଏହି ଅଧିନିୟମ ଏବଂ 1972 ଅଧିନିୟମର ଧାରା 12 (3) ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ଭୂମିହୀନ ରୟତ ଏବଂ କୃଷି ଶ୍ରମିକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବଳକା ଜମିର ପୁନଃବଣ୍ଟନ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରିବା । ଏହି ଅଧିନିୟମ ବଳକା ଜମିର ମାଲିକଙ୍କୁ ପଟ୍ଟାଧାରୀଠାରୁ ଭଡ଼ା ଆଦାୟ କରିବାକୁ ଏବଂ ନିହିତ ହେବା ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆୟ ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ କରିଥିଲା ଏବଂ ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ନୁହେଁ । ହରିୟାଣା ଆଇନର ଧାରା 32 ସ୍ୱୀକାର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ କହେ ଯେ, ନିୟମ ୫ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସମସ୍ତ ଛାଡ଼ 24 ଜାନୁଆରୀ, 1971 ରୁ କାର୍ଯ୍ୟହୀନ ହୋଇଯାଇଛି, ଯାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କୁହାଯାଇଛି:

"ପଞ୍ଜାବ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଗଠନ କରାଯାଇଥିବା କିମ୍ବା ଗଠନ କରାଯାଇଥିବା ନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ କୋରଚାର୍ଡ, ଚା ଚାଷ ଜମି କିମ୍ବା ଭଲ ଭାବରେ ପରିଚାଳିତ ଚାଷଯୋଗ୍ୟ

ଅଧୀନରେ ବଳକା କ୍ଷେତ୍ରର ବ୍ୟବହାର ସମ୍ପର୍କରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦିନଠାରୁ ଛାଡ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯିବ"।

ତେଣୁ, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତାରିଖରୁ, ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଥିବା ବଳକା ଜମିର ଦଖଲ ଅବୈଧ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଜିଲ୍ଲାପାଳ କିମ୍ବା ଯୋଗ୍ୟ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ସେହି ଜମି ଆବେଦନକାରୀମାନଙ୍କ ଠାରୁ ପୁନଃ ଦଖଲ ନେବାର ଅଧିକାର ମିଳେ। ହରିୟାଣା ଆଇନର ଧାରା 12 (3) କିମ୍ବା ଧାରା 7 ଏବଂ 9 ସର୍ବୋଚ୍ଚ କ୍ଷମତାଧାରୀକୁ ସେହି ବଳକା ଜମି ସଂପର୍କିତ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ପୁନଃଖୋଲିବା ପାଇଁ କ୍ଷମତା ଦେଇନାହିଁ, ଯାହା ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହୋଇଥିଲା, ବୋଲି ଧାରା 33 (2) (i) ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ।ଧାରା 33 (2)(ii) ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାରାଧୀନ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ବଳକା କ୍ଷେତ୍ର ସେହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କରାଯିବ ଏବଂ 1972 ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ବଳକା ଜମି ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଅଧୀନରେ ରହିବ ଏବଂ ଏହାର ଉପଯୋଗ କରାଯିବ। ଧାରା 33 ର ଉପଧାରା 2 (ii) ରେ ପଞ୍ଜାବ ଆଇନ ଅଧୀନରେ ବିଜ୍ଞପିତ ତାରିଖ ସୁଦ୍ଧା ବିଚାରାଧୀନ ବଳକା କ୍ଷେତ୍ରର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ଏବଂ ରାଜ୍ୟରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ବଳକା କ୍ଷେତ୍ରର ଅଧିଗ୍ରହଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି। ତେଣୁ ପଞ୍ଜାବ ଆଇନ ଅନୁସାରେ ଯେଉଁ ବଳକା ଜମି ଘୋଷଣା କରାଯାଇଛି, ତାହା ବଳକା ରହିବ ବୋଲି ଆଇନ ପ୍ରଣୟନକାରୀ ସଂସ୍ଥା ପକ୍ଷରୁ କୁହାଯାଇଛି। ଯଦି କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ର ହରିୟାଣା ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଅତିରିକ୍ତ ହୋଇଯାଏ, କାରଣ ବଳକା କ୍ଷେତ୍ର 31 ଏକରରୁ 17-1/2 ଏକରକୁ ହ୍ରାସ ପାଇଛି, ତେବେ ସେହି ବଳକା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଧାରା 7 ଅନୁଯାୟୀ ପୁନଃ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯିବା ଉଚିତ। ସେଠାରେ, ଯଦି ପୁଅ ସାବାଳକ ହୋଇ ଅଲଗାରେ ରହେ, ସେ ଗୋଟିଏ ଅଲଗା ଏକକ ପାଇବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ ଇତ୍ୟାଦି। କିନ୍ତୁ, ଏହା ଏଭଳି ପ୍ରତିତ ହୁଏନି ଯେ ପଞ୍ଜାବ ଆଇନ ଅନୁସାରେ ଘୋଷିତ ଅତିରିକ୍ତ ଜମିକୁ ପୁନଃ ଖୋଲି ଏବଂ 1972 ମସିହାର ହରିୟାଣା ଆଇନ ଅନୁସାରେ ପୁନଃ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ଉଚିତ। 1972 ଆଇନରେ ଏଭଳି କୌଣସି ସ୍ପଷ୍ଟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନଥିଲା। ଯଦିଓ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପରିବାର ବୃଦ୍ଧି ଘଟିଛି ଏବଂ କେତେକ ନାବାଳକ ସାବାଳକ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ତଥାପି ଆବେଦନକାରୀମାନେ ହରିୟାଣା ଅଧିନିୟମ, 1972 ଅନୁଯାୟୀ ପୁନଃ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ପାଇଁ ଅତିରିକ୍ତ ଜମିକୁ ପୁନଃ ଖୋଲିବାର ଅଧିକାର ପାଇ ନାହାଁନ୍ତି। ତେଣୁ ବିଚାରକୁ ନେଲେ, ଆମେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲୁ ଯେ ରିଟ୍ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିବା ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଥିଲେ। ତେଣୁ ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ଖାରଜ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ବିନା ଖର୍ଚ୍ଚରେ।

6. *S.L.P.7622/1982 ରେ*

ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ପ୍ରଥମ ଆବେଦନକାରୀ ତାରା ସିଂହ 1987 ମସିହା ଜୁଲାଇ 5 ତାରିଖରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଆଇନଗତ ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କୁ ନଥିରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇନାହିଁ । ତେଣୁ ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନକୁ ସମାପ୍ତି ରଖାଗଲା । ଯେହେତୁ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର କାରଣ ଥିଲା ତାରା ସିଂହଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନର ଖାରଜ, ଯାହାକି ଅନ୍ୟ ଦୁଇଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରୀତମ ସିଂହ ଏବଂ ଜୀତ ସିଂହଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । ତେଣୁ, ଅନ୍ୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତି ରଖାଗଲା । ଖର୍ଚ୍ଚ ନାହିଁ

7. ସି.ଏ. ସଂଖ୍ୟା 1657/82, ସି. ଏ. @ଏସ୍. ଏଲ୍. ପି.(ସି) ସଂଖ୍ୟା 7175 / 86, 3185/85 7441/86, 7384/86, ଏବଂ ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.ପି. ସଂଖ୍ୟା 16213-16 / 84 ରେ ।

ସି.ଏ. ସଂଖ୍ୟା 1657/82 ରେ ସି.ଏମ୍.ପି. ସଂଖ୍ୟା 24822/82 ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା । ଏସ୍.ଏଲ୍.ପି.ରେ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା । ଏହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗଟି ବର୍ତ୍ତମାନ ସି.ଏ. ସଂଖ୍ୟା 2532-35/85,2667-69/85 ଏବଂ 2531/85 ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇଛି । ସେଥିପାଇଁ, ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଖାରଜ ହୋଇଥିଲା । ଖର୍ଚ୍ଚ ନାହିଁ

ଆର.ପି. ଆବେଦନ ଖାରଜ ହେଲା ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ଅନୁବାଦିକା:
ତପସ୍ୱିନୀ ବିଶ୍ୱାଳ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ,
କଟକ ।